

tion, bruges den ogsaa meget ofte til Fremsettelse af Spørgsmaal af den allerstørste Betydning, baade indenrigs- og udenrigs-politiske, og det viser sig derovre, at det i Regelen aldeles ingen Vanskelighed frembyder at forme et Spørgsmaal klart og koncist; Spørgsmaalene og deres Besvarelse er tidt af en saadan Beskaffenhed, at de telegraferes Verden rundt. Der kan derimod ikke finde nogen endelig Drøftelse Sted i Spørgetimen, vil man have en saadan, maa der fremsættes en egentlig Interpellation, stilles et Forslag til Beslutning, eller hvad man nu vil kalde det, men i mangfoldige Tilfælde vil det hele være afgjort ved Spørgsmaalet og det Svar, der følger umiddelbart derpaa. Det ærede Medlem Hr. Ibsen tænkte jo ene og alene eller væsentligt paa en Aflastning af Finanslovforslagets første Behandling, men jeg vil gøre opmærksom paa, at der er det gode ved Spørgetimen, at den giver Lejlighed til at rejse saadanne Spørgsmaal hele Samlingen igennem. Det uheldige under Finanslovbehandlingen er jo, at ærede Medlemmer, naar de skal behandle et eller andet lokalt Anliggende, ikke alene har for Øje, hvad der er aktuelt nu, men ogsaa maa tænke paa, hvad der kunde blive aktuelt en Gang til Foraaret. Det vil de slippe for, naar Spørgetimen bliver indført, saa vil der være Lejlighed til at rejse saadanne Spørgsmaal og bringe lokale Anliggender, eller hvad det nu er, under Behandling paa et hvilket som helst Tidspunkt af Samlingen. Saadanne Spørgetimer vil efter min Mening ogsaa hjælpe i høj Grad til at indskrænke Debatten eller maaske de enkelte Talers Længde — naar ærede Medlemmer faar Ordet, er der jo en Fristelse, som man, naar man en Gang har Ordet, maaske nok i Almindelighed bukker under for, til at tale om andre Ting, der muligvis er mindre paatrængende, saaledes at det Spørgsmaal, som Interessen i væsentlig Grad knytter sig til, maaske drukner i en Tale paa tre Kvarter eller lignende. Jeg udtaler, som sagt, min Tilfredshed med, at det ærede Medlem har bragt denne Sag paa Bane, og jeg haaber, at Sagen vil blive Genstand for fornyet Overvejelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ibsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Ibsen: Jeg skal gøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at jeg, i min Tale i Eftermiddags udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at Forholdet var ikke altid det, at de lokale Spørgsmaals Løsning just

faldt sammen med Finanslovforslagets første Behandling, og at derfor et Spørgsmaal enten blev noget gammelt, naar det skulde opmagasineres til denne Tid, eller helt vilde falde bort; jeg brugte netop den samme Motivering som den ærede foregaaende Taler.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Andersen: Jeg blev noget overrasket over blandt de mange snurrige og ubegribelige Ting, som det ærede Medlem Hr. Ibsen fremførte fra denne Talerstol, at høre denne, at Landstinget havde den Opgave i vor Forfatning at virke regulerende og hemmende paa de alt for store Fremskridt, der kunde finde Sted fra dette høje Tings Side. Det er ubegribeligt, at noget saadant kan siges, naar man ved, at Landstinget i sidste Samling paa enkelte Dage fik 15—16 Lovforslag til første, anden og tredje Behandling og gennemførte disses Behandling paa en Dag. Det er ikke let at fatte, hvorledes det er muligt for Landstinget at virke regulerende og overvejende, naar det faar saa meget Arbejde paa een Gang og nærmest virker som en Gymnastikklub i Retning af at rejse sig op og sætte sig ned saa hurtigt og saa tidt som muligt i Løbet af en Dag. Det ærede Medlem gik videre endnu og sagde, at det stod i vor Forfatning, at Landstinget havde den omtalte særlige Opgave. Jeg maa tilstaa min Uvidenhed med Hensyn til dette Punkt i Forfatningen og bede det ærede Medlem oplyse, hvor i Forfatningen det staar.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ibsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Ibsen: Saa vidt jeg ved, har jeg ikke sagt, at det absolut stod i vor Forfatning, men det er ganske givet, at hvis Folketinget vil lave en eller anden Lov, og man mener, at Folket er agiteret op i den Henseende, kan Landstinget foreløbig standse Sagens Behandling ved at foranledige en Folketingsopløsning, saaledes at Folket derigennem faar Lejlighed til at tænke sig om med Hensyn til, om de vil gaa videre ad den Vej. Det er ganske givet, at denne Magt er der tildelt Landstinget, og det synes jeg er meget fornuftigt. At Landstinget i de sidste Dage af Samlingen, som det ærede Medlem (P. Andersen) siger, fik sendt saa mange Forslag til Behandling, at de maatte i det uen-